

[Ib Nørland.]

tydigheder og valne formuleringer om, hvorhen EF-politikken skulle føre og især ville føre. Man ville stikke vat i ørerne både på sig selv og andre, hver gang de nede i EF blev mere og mere udtrykkelige og gevaldige i deres erklæringer om, hvad EF i virkeligheden skulle bruges til. Det havde da ikke nogen betydning for Danmarks EF-politik, sagde man. Det er et økonomisk samarbejde, vi taler om, var udenrigsøkonomiministerens ofte gentagne svar på alle de foruroligende spørgsmål og anklager, som han mødte.

Og sådan optrådte man, fordi man meget vel vidste, at kun ved ikke at fortælle, hvad EF står for, havde man været i stand til at bakke folkeafstemningen igennem i sin tid. Da man ydermere vidste, at EFs omdømme i den danske befolkning blev endnu meget ringere, efter at den store dyre reklamekampagne var overstået, så man ingen anden udvej end at fortsætte dobbeltspillet. Resultatet var, at svælget mellem den virkelige EF-politik og udlægningerne af den her i Danmark blev større og større. Den går bare ikke længere.

Nu ligger Tindemansrapporten på bordet. Man kommer ikke længere uden om at tage stilling til den og til de reale problemer, som den indeholder. Enten accepterer man dens almindelige holdning og begiver sig derved frivilligt ud på den store glidebane, hvor man ikke længere magter at gøre holdt, eller også siger man fra nu, siger: hertil og ikke længere. Og uden det kan det snart blive for sent at tale som et Danmark.

Vi gav ved sidste EF-debat en anledning til fra dette ting endelig at få sagt, at der forelå EF-planer til en europæisk union, som man aldrig havde accepteret og ikke ville acceptere. Vi gjorde det i form af en dagsorden, som anførte nogle af de mest skæbnesvangre forslag, som allerede på daværende tidspunkt var vedtaget af EFs Parlament og Kommission. Vi prøvede at lette vejen ved blot at opfordre tinget til at fastslå, at disse forslag gik langt ud over den såkaldt begrænsede suverænitätsafgivelse, som man forelagde befolkningen i 1972, og at de derfor i givet fald måtte underkastes ny folkeafstemning. Der var altså tale om at fastslå en kendsgerning, som er ubestridelig, og som for øvrigt forblev ubestridt, men det ville have været en nyttig tilkendegivelse fra det

danske folketing, og den ville næppe være gået upåagtet hen.

Men hvad svarede man? Ikke to ord i sammenhæng. Det var åbenbart overladt til hr. Erik Holst at gøre det, og de, der interesserer sig for kuriositeter, kan finde det i fortrykket for den 11. december 1975, sp. 2978, hvor man finder en af de mest ejendommelige politiske erklæringer, i hvert fald hvis den skal opfattes som led i en seriøs debat, og det er dog ganske alvorlige ting, vi her drøfter.

Jeg skal erindre om, hvilke EF-forslag vi dengang fremdrog, nemlig om, at unionen skulle, som det hed, baseres på et enkelt beslutningscenter, om, at dens beføjelser skulle udbredes til alle hånd politiske områder, inklusive udenrigs- og sikkerhedspolitikken, om, at det, man kalder den kunstige adskillelse af politisk samarbejde fra EF-samarbejde, skulle endeligt ophæves, om, at Rådet skulle give afkald på vetoret.

Vi sagde dengang, at selv om man ville prøve at knibe udenom i debatten, så ville man møde disse spørgsmål på ny og på ny, og det gør man også, ikke alene fra os, men de findes også alle sammen hos hr. Tindemans, og derfor må man tage stilling.

Ministre har i dag gjort, hvad de kunne for at undgå det. De fortsætter tvetydighederne, udenomssnakken og bortforklaringerne. Selv hvor de føler sig nødsaget til visse reservationer, er disse skrevet med blyant, så de let kan viskes ud. Man skulle dog betænke, hvordan man selv har devalueret værdien af sine såkaldte forbehold. Det er ikke blot modstanderne, som ikke tror dem, det er jo også deres forhandlingspartnere. Der skal nu tales meget tydeligt, hvis nogen skal have indtryk af, at de mener det alvorligt med at sige fra.

Tindemans' opgave var at definere, hvad den europæiske union egentlig var, og det skulle altså ske 3 år efter, at den var vedtaget. Der kunne nok herhjemme være brug for en sådan definition, hvor vi i alle disse 3 år har måttet leve med disse statsmandsord, eller skal jeg sige statsministerielle ord, fra 1972:

„En union er vel nærmest et fremmedord for en sammenslutning“.

I dag har vi fået uddybet det i udtalelsen fra statsministeren. Jeg citerer:

„Begrebet den europæiske union må be-